

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a noua)

9 martie 2023 *

„Trimitere preliminară – Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Scutire de TVA – Articolul 135 alineatul (1) litera (a) – Scutirea tranzacțiilor de asigurare și reasigurare – Articolul 136 litera (a) – Scutirea livrării de bunuri utilizate exclusiv pentru o activitate scutită – Noțiunea de «tranzacții de asigurare» – Revânzarea unor epave de autovehicule avariate achiziționate de la asigurați – Principiul neutralității fiscale”

În cauza C-42/22,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Supremo Tribunal Administrativo (Curtea Administrativă Supremă, Portugalia), prin decizia din 16 decembrie 2021, primită de Curte la 19 ianuarie 2022, în procedura

pentru **Generali Seguros SA**, fostă Global – Companhia de Seguros SA,

împotriva

Autoridade Tributária e Aduaneira,

CURTEA (Camera a noua),

compusă din doamna L. S. Rossi, președintă de cameră, domnul J.-C. Bonichot și doamna O. Spineanu-Matei (raportoare), judecători,

avocat general: domnul G. Pitruzzella,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Generali Seguros SA, de P. Braz, advogado;
- pentru guvernul portughez, de P. Barros da Costa, C. Bento, R. Campos Laires și A. Rodrigues, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de P. Caro de Sousa și J. Jokubauskaitė, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: portugheza.

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Directivei 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7, denumită în continuare „Directiva TVA”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Generali Seguros SA, fostă Global – Companhia de Seguros SA, o întreprindere de asigurare, pe de o parte, și Autoridade Tributária e Aduaneira (Autoritatea Fiscală și Vamală, Portugalia), pe de altă parte, în legătură cu caracterul impozabil sau scutit, în scopuri de taxă pe valoarea adăugată (TVA), al unor operațiuni de revânzare a unor epave de vehicule realizate de această întreprindere.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Potrivit considerentului (66) al Directivei TVA:
„Obligația de a transpune prezenta directivă în legislația națională este necesar să se limiteze la dispozițiile care reprezintă o modificare de fond în raport cu directivele anterioare. Obligația de transpunere în legislația națională a dispozițiilor nemodificate decurge din directivele anterioare.”
- 4 Articolul 1 alineatul (2) din această directivă dispune:
„Principiul sistemului comun privind TVA presupune aplicarea asupra bunurilor și serviciilor a unei taxe generale de consum exact proporțională cu prețul bunurilor și serviciilor, indiferent de numărul de operațiuni care au loc în procesul de producție și de distribuție anterior etapei în care este percepută taxa.
La fiecare operațiune, TVA, calculată la prețul bunurilor sau serviciilor la o cotă aplicabilă bunurilor sau serviciilor respective, este exigibilă după deducerea valorii TVA suportate direct de diferitele componente ale prețului.
[...].”
- 5 Articolul 2 alineatul (1) litera (a) din directiva menționată prevede:
„Următoarele operațiuni sunt supuse TVA:
(a) livrarea de bunuri efectuate cu titlu oneros pe teritoriul unui stat membru de către o persoană impozabilă care acționează ca atare.”

- 6 Potrivit articolului 14 alineatul (1) din aceeași directivă:
„«Livrare de bunuri» înseamnă transferul dreptului de a dispune de bunuri corporale în calitate de proprietar.”
- 7 Articolul 24 alineatul (1) din Directiva TVA are următorul cuprins:
„Prestare de servicii» înseamnă orice operațiune care nu constituie o livrare de bunuri.”
- 8 Articolul 135 alineatul (1) litera (a) din această directivă dispune:
„Statele membre scutesc următoarele operațiuni:
(a) tranzacțiile de asigurare și reasigurare, inclusiv serviciile conexe prestate de brokerii și agenții de asigurări.”
- 9 Articolul 136 litera (a) din directiva menționată enunță:
„Statele membre scutesc următoarele operațiuni:
(a) livrarea de bunuri utilizate exclusiv pentru o activitate scutită în temeiul articolelor 132, 135, 371, 375, 376 și 377, al articolului 378 alineatul (2), al articolului 379 alineatul (2) și al articolelor 380-390, în cazul în care bunurile respective nu au făcut obiectul unui drept de deducere.”
- 10 Dispozițiile reproduse la punctele 8 și 9 din prezenta hotărâre corespund articolului 13 secțiunea B litera (a) și, respectiv, articolului 13 secțiunea B litera (c) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO 1977, L 145, p. 1, denumită în continuare „A șasea directivă”).

Dreptul portughez

- 11 Articolul 9 punctele 29) și 33) din Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado (Codul privind taxa pe valoarea adăugată), aprobat prin decreto-lei n.º 394-B/84 (Decretul-lege nr. 394-B/84) din 26 decembrie 1984 (*Diário da República* I, seria I-A, nr. 297 din 26 decembrie 1984), în versiunea aplicabilă faptelor din litigiul principal (denumit în continuare „Codul privind TVA-ul”), prevede:
„Sunt scutite de taxă:
[...]
29) tranzacțiile de asigurare și reasigurare, inclusiv serviciile conexe prestate de brokerii și agenții de asigurări;
[...]

33) transferul de bunuri utilizate exclusiv pentru o activitate scutită, în cazul în care bunurile respective nu au făcut obiectul unui drept de deducere, precum și transferul de bunuri a căror achiziționare sau utilizare s-a efectuat cu excluderea dreptului de deducere în conformitate cu articolul 21 alineatul 1.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 12 Generali Seguros este o întreprindere de asigurare care, în cadrul activităților sale, achiziționează epave de autovehicule deteriorate cu ocazia unor accidente care îi implică pe asigurații săi și le revinde ulterior unor terți, fără a plăti TVA pentru aceste vânzări.
- 13 În urma unui control referitor la exercițiul 2007, Autoritatea Fiscală și Vamală a apreciat că vânzările unor epave de autovehicule efectuate de Generali Seguros, în calitate de transferuri cu titlu oneros ale unor bunuri corporale, sunt supuse plății TVA-ului în temeiul Codului privind TVA-ul și că acestea nu pot beneficia de nicio scutire prevăzută de acest cod. În consecință, ea a efectuat ajustarea TVA-ului pentru aceste vânzări în cuantum de 17 213,70 euro, majorat cu dobânzi compensatorii.
- 14 Generali Seguros a efectuat plata acestei sume, însă a contestat că o datorează în cadrul unei acțiuni pe care a introdus-o la Tribunal Tributário de Lisboa (Tribunalul Fiscal din Lisabona, Portugalia).
- 15 În fața acestei instanțe, Generali Seguros a susținut că vânzarea unor epave de autovehicule trebuie considerată, în împrejurările în discuție în litigiul principal, o operațiune scutită de TVA. Aceasta a invocat, pe de o parte, articolul 9 punctul 29) din Codul privind TVA-ul, care scutește „tranzacțiile de asigurare și reasigurare, inclusiv serviciile conexe prestate de brokerii și agenții de asigurări” și, pe de altă parte, articolul 9 punctul 33) din acest cod, care scutește „transferul de bunuri utilizate exclusiv pentru o activitate scutită, în cazul în care bunurile respective nu au făcut obiectul unui drept de deducere”.
- 16 Printr-o hotărâre din 30 decembrie 2017, instanța menționată a respins acțiunea formulată de Generali Seguros.
- 17 Această societate a declarat apel împotriva hotărârii respective la Supremo Tribunal Administrativo (Curtea Administrativă Supremă, Portugalia), care este instanța de trimitere.
- 18 În fața acestei instanțe, Generali Seguros susține că operațiunea de revânzare a unor epave de autovehicule de către o întreprindere care desfășoară o activitate principală de asigurare este conexă acestei activități și este indisociabilă de activitatea normală de negociere și de plată a unor indemnizații în caz de accident, astfel încât face parte din obiectul acestei întreprinderi.
- 19 Instanța menționată subliniază că problema dacă o asemenea operațiune este scutită de TVA în temeiul articolului 9 punctul 29) sau 33) din Codul privind TVA-ul, dispoziții care urmăresc transpunerea articolului 13 secțiunea B literele (a) și, respectiv, (c) din A șasea directivă în ordinea juridică portugheză, face obiectul unei importante controverse doctrinare și jurisprudențiale în Portugalia. Prin urmare, ea consideră că este obligată să sesizeze Curtea cu o cerere de decizie preliminară pentru a controla calificarea operațiunii respective în raport cu dispozițiile relevante ale acestei directive și ale Directivei TVA.

- 20 În aceste împrejurări, Supremo Tribunal Administrativo (Curtea Administrativă Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 13 secțiunea B litera (a) din A șasea directivă [...] și, prin urmare, [articolul] 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA trebuie interpretate în sensul că noțiunea de «tranzacții de asigurare și reasigurare» include, în scopul scutirii de TVA, activități conexe sau complementare, precum achiziția și vânzarea de epave de [autovehicule]?
- 2) Articolul 13 secțiunea B litera (c) din A șasea directivă [...] și, prin urmare, [articolul] 136 litera (a) din Directiva TVA trebuie interpretate în sensul că achiziția și vânzarea de epave de [autovehicule] se consideră efectuate exclusiv pentru o [activitate] scutită, în cazul în care bunurile respective nu au făcut obiectul unui drept de deducere a TVA-ului?
- 3) Este contrar principiului neutralității TVA-ului faptul că vânzarea de epave de [autovehicule] de către societățile de asigurare nu este scutită de TVA în cazul în care nu a existat un drept de deducere a TVA-ului?”

Cu privire la întrebările preliminare

- 21 Prin intermediul întrebărilor formulate, instanța de trimitere ridică problema tratamentului, în raport cu sistemul comun al TVA-ului, al unor operațiuni care constau, pentru o întreprindere de asigurare, în revânzarea către terți a unor epave de autovehicule, avariate cu ocazia unor accidente acoperite de întreprinderea respectivă, pe care aceasta le-a achiziționat de la asigurații săi.
- 22 Cu titlu introductiv, în ceea ce privește dreptul Uniunii aplicabil *ratione temporis* în litigiul principal, trebuie arătat că din articolul 413 din Directiva TVA rezultă că aceasta a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2007. Considerentul (66) al acestei directive arată că obligația de a o transpune în legislația națională este necesar să se limiteze la dispozițiile care reprezintă o modificare de fond în raport cu directivele anterioare și că obligația de transpunere a dispozițiilor nemodificate decurge din directivele anterioare.
- 23 Or, articolul 135 alineatul (1) litera (a) și articolul 136 litera (a) din Directiva TVA corespund articolului 13 secțiunea B litera (a) și, respectiv, articolului 13 secțiunea B litera (c) din A șasea directivă, astfel încât obligația de transpunere care le privește rezultă din această din urmă directivă. Prin urmare, întrucât litigiul principal se referă la decizii de impunere privind TVA-ul stabilit suplimentar aferente anului 2007, Directiva TVA este aplicabilă acestui litigiu (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 octombrie 2017, *Federal Express Europe*, C-273/16, EU:C:2017:733, punctele 30 și 31).
- 24 Pe de altă parte, trebuie arătat de asemenea că, deși întrebările adresate privesc operațiuni care constau în cumpărarea de către o întreprindere de asigurare a unor epave de vehicule avariate aparținând asiguraților săi și în revânzarea acestor epave către terți, din decizia de trimitere reiese că litigiul principal privește numai tratamentul fiscal al unei asemenea operațiuni de revânzare în scopuri de TVA.
- 25 În consecință, pentru a da un răspuns util instanței de trimitere care să îi permită să soluționeze acest litigiu, întrebările adresate trebuie reformulate în sensul că privesc numai operațiunile de revânzare către terți, de către o întreprindere de asigurare, a unor epave de autovehicule avariate achiziționate de la asigurații săi.

Cu privire la prima întrebare

- 26 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA trebuie interpretat în sensul că operațiunile care constau, pentru o întreprindere de asigurare, în revânzarea către terți a unor epave de autovehicule avariate cu ocazia unor accidente acoperite de întreprinderea respectivă, pe care ea le-a achiziționat de la asigurații săi, intră în domeniul de aplicare al acestei dispoziții și sunt, așadar, scutite în temeiul acesteia.
- 27 Este necesar să se arate, cu titlu introductiv, că, pe de o parte, din elementele dosarului de care dispune Curtea reiese că, în cadrul regimului portughez de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto, în cazul unui accident care determină pierderea totală a vehiculului acoperit, asiguratul și întreprinderea de asigurare au posibilitatea de a decide cu privire la transferul dreptului de proprietate asupra epavei acestui vehicul către întreprinderea respectivă. În acest scop, ea este obligată să comunice valoarea la care este dispusă să achiziționeze această epavă de la asigurat, pentru a-i permite să ia o decizie. În ipoteza în care acest transfer este realizat, întreprinderea menționată efectuează apoi, așa cum s-a întâmplat în situațiile care intră în cauza principală, revânzarea epavei respective către un terț. Cuantumul plătit asiguratului de întreprinderea de asigurare include valoarea epavei astfel determinată.
- 28 Pe de altă parte, trebuie amintit că scutirile prevăzute la articolul 135 alineatul (1) din Directiva TVA constituie noțiuni autonome ale dreptului Uniunii având ca obiect evitarea unor divergențe în aplicarea sistemului TVA-ului de la un stat membru la altul (Hotărârea din 25 iulie 2018, DPAS, C-5/17, EU:C:2018:592, punctul 28 și jurisprudența citată), care trebuie, așadar, interpretate în mod uniform pe teritoriul ansamblului statelor membre.
- 29 Pe de altă parte, termenii folosiți pentru a desemna scutirile prevăzute la articolul 135 din Directiva TVA sunt de strictă interpretare, dat fiind că acestea constituie derogări de la principiul general potrivit căruia TVA-ul este perceput pentru fiecare livrare de bunuri și pentru fiecare prestare de servicii efectuată cu titlu oneros de o persoană impozabilă. Totuși, interpretarea acestor termeni trebuie să fie conformă cu obiectivele urmărite de scutirile respective și să respecte cerințele principiului neutralității fiscale inerent sistemului comun al TVA-ului. Astfel, această regulă privind interpretarea strictă nu înseamnă că termenii utilizați pentru a defini scutirile menționate trebuie să fie interpretați într-un mod care le-ar priva de efecte (Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Woningstichting Maasdriel, C-543/11, EU:C:2013:20, punctul 25 și jurisprudența citată).
- 30 În lumina acestor considerații introductive trebuie să se stabilească dacă operațiunile care constau, pentru o întreprindere de asigurare, în vânzarea către terți a unor epave de autovehicule avariate cu ocazia unor accidente acoperite de întreprinderea respectivă, pe care ea le-a achiziționat de la asigurații săi, intră în domeniul de aplicare al articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA.
- 31 Potrivit acestei dispoziții, statele membre scutesc „tranzacțiile de asigurare și reasigurare, inclusiv serviciile conexe prestate de brokerii și agenții de asigurări”.
- 32 Obiectivul acestei scutiri ține în esență de dificultatea de a determina baza corectă de impozitare a TVA-ului pentru primele de asigurare legate de acoperirea riscului [a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 octombrie 2020, United Biscuits (Pensions Trustees) și United Biscuits Pension Investments, C-235/19, EU:C:2020:801, punctul 32].

- 33 În ceea ce privește, în primul rând, noțiunea de „tranzacții de asigurare” în sensul articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA, asemenea operațiuni se caracterizează prin faptul că asigurătorul se obligă, în schimbul plății prealabile a unei prime, să acorde asiguratului, în cazul realizării riscului acoperit, prestația convenită la încheierea contractului [Hotărârea din 25 februarie 1999, CPP, C-349/96, EU:C:1999:93, punctul 17, și Hotărârea din 8 octombrie 2020, United Biscuits (Pensions Trustees) și United Biscuits Pension Investments, C-235/19, EU:C:2020:801, punctul 30, precum și jurisprudența citată]. Însăși esența acestor operațiuni constă în faptul că asiguratul se protejează împotriva riscului de pierderi financiare, care sunt incerte, dar potențial importante, în schimbul unei prime a cărei plată este, la rândul său, certă, dar limitată (Hotărârea din 16 iulie 2015, Mapfre asistencia și Mapfre warranty, C-584/13, EU:C:2015:488, punctul 42).
- 34 Pe de altă parte, identitatea destinatarului prestației are importanță în vederea definirii tranzacțiilor de asigurare, care implică prin natura lor existența unei relații contractuale între prestatorul serviciului de asigurare și persoana ale cărei riscuri sunt acoperite prin asigurare, și anume asiguratul (a se vedea prin analogie Hotărârea din 8 martie 2001, Skandia, C-240/99, EU:C:2001:140, punctul 41, și Hotărârea din 22 octombrie 2009, Swiss Re Germany Holding, C-242/08, EU:C:2009:647, punctul 36).
- 35 Or, este necesar să se constate că operațiunile de vânzare a unor epave de autovehicule avariate precum cele în discuție în litigiul principal intervin în temeiul unor convenții distincte de contractele de asigurare care acoperă aceste vehicule ce sunt încheiate de întreprinderea de asigurare cu alte persoane decât asigurații și care nu intră sub incidența unui raport de asigurare.
- 36 Astfel, vânzarea unui bun nu are legătură cu acoperirea unui risc, iar prețul corespunde valorii bunului vizat la momentul acestei vânzări. Stabilirea bazei de impozitare a TVA-ului nu prezintă dificultăți într-un asemenea caz.
- 37 Este lipsit de relevanță în această privință faptul că, așa cum s-a arătat la punctul 27 din prezenta hotărâre, o asemenea operațiune privește epava unui autovehicul avariat cu ocazia unui accident acoperit de întreprinderea de asigurare care o vinde, iar cuantumul despăgubirii care revine asiguratului ca urmare a acestui accident include prețul de achiziție a epavei respective. Astfel, valoarea epavei constituie valoarea reziduală, după accident, a vehiculului asigurat și, prin urmare, nu face parte, prin definiție, din prejudiciul suferit de asigurat. În consecință, acest preț nu face parte din indemnizația de asigurare propriu-zisă, fiind plătit asiguratului în executarea unui contract de vânzare distinct de convenția de asigurare și care poate fi separat de aceasta.
- 38 Prin urmare, o operațiune de vânzare a unei epave de autovehicul precum cele în discuție în litigiul principal nu constituie o „tranzacție de asigurare”, în sensul articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA.
- 39 În sfârșit, este necesar să se constate că o asemenea operațiune de vânzare nu poate fi considerată legată în mod indisociabil de contractul de asigurare referitor la vehiculul vizat și care, din acest motiv, trebuie să fie supusă aceluiași tratament fiscal ca acest contract.
- 40 Este adevărat că din jurisprudența Curții reiese că, în anumite împrejurări, mai multe prestații distincte în mod formal, care ar putea fi furnizate separat și care ar da naștere astfel în mod individual la impozitare sau la scutire, trebuie să fie considerate o operațiune unică dacă nu sunt independente. Este vorba despre o operațiune unică în special atunci când două sau mai multe elemente sau acte furnizate de persoana impozabilă sunt atât de strâns legate între ele încât

formează, în mod obiectiv, o singură prestație economică indivizibilă, a cărei descompunere ar avea un caracter artificial. Aceasta este situația și în cazul în care una sau mai multe prestații constituie o prestație principală, iar cealaltă sau celelalte prestații constituie una sau mai multe prestații accesorii care beneficiază de același tratament fiscal ca prestația principală (Hotărârea din 16 aprilie 2015, *Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w Warszawie*, C-42/14, EU:C:2015:229, punctul 31 și jurisprudența citată).

- 41 Cu toate acestea, Curtea a statuat de asemenea că, deși orice operațiune de asigurare prezintă, prin natura sa, o legătură cu bunul pe care are ca obiect să îl acopere, astfel încât există o anumită legătură de conexitate între această operațiune și o altă operațiune privind același bun, o asemenea legătură nu poate fi suficientă, în sine, pentru a stabili dacă există sau nu o prestație unică complexă în scopuri de TVA (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 ianuarie 2013, *BGŻ Leasing*, C-224/11, EU:C:2013:15, punctul 36).
- 42 În speță, așa cum s-a constatat la punctul 35 din prezenta hotărâre, vânzările de epave de autovehicule avariate în discuție în litigiul principal sunt rezultatul unor convenții distincte de contractele de asigurare care acoperă aceste vehicule și care sunt încheiate de întreprinderea de asigurare cu alte persoane decât asigurații. În plus, din cuprinsul punctului 27 din prezenta hotărâre rezultă că aceștia din urmă, proprietari originari ai epavelor respective, nu sunt obligați să le cedeze întreprinderii menționate, așa încât decizia acestor asigurați este independentă de aceste contracte de asigurare și este luată ulterior încheierii lor și chiar ulterior realizării riscului acoperit.
- 43 Astfel, nu se poate considera că faptul că vânzările precum cele în discuție în litigiul principal sunt realizate de o întreprindere de asigurare și privesc epave de autovehicule avariate cu ocazia unor accidente acoperite de această întreprindere are drept consecință faptul că vânzările respective și contractele de asigurare referitoare la aceste vehicule ar fi atât de strâns legate încât să formeze în mod obiectiv, pe plan economic, un întreg a cărui disociere ar avea un caracter artificial.
- 44 În ceea ce privește, în al doilea rând, noțiunea de „servicii conexe [tranzacțiilor de asigurare și de reasigurare] prestate de brokerii și agenții de asigurări”, în sensul articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA, este necesar să se arate că „prestarea de servicii” este definită la articolul 24 alineatul (1) din această directivă ca fiind orice operațiune care nu constituie o livrare de bunuri.
- 45 Or, vânzarea unei epave de autovehicul constituie o „livrare de bunuri”, în sensul articolului 14 alineatul (1) din directiva menționată, care vizează transferul dreptului de a dispune de bunuri corporale în calitate de proprietar. Prin urmare, o asemenea vânzare nu poate intra sub incidența noțiunii vizate la punctul precedent.
- 46 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA trebuie interpretat în sensul că operațiunile care constau, pentru o întreprindere de asigurare, în vânzarea către terți a unor epave de autovehicule avariate cu ocazia unor accidente acoperite de întreprinderea respectivă, pe care ea le-a achiziționat de la asigurații săi, nu intră în domeniul de aplicare al acestei dispoziții.

Cu privire la a doua întrebare

- 47 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 136 litera (a) din Directiva TVA trebuie interpretat în sensul că operațiunile care constau, pentru o întreprindere de asigurare, în vânzarea către terți a unor epave de autovehicule avariate cu ocazia unor accidente acoperite de întreprinderea respectivă, pe care ea le-a achiziționat de la asigurații săi, intră în domeniul de aplicare al acestei dispoziții și sunt, așadar, scutite în temeiul acesteia.
- 48 Articolul 136 litera (a) din Directiva TVA prevede scutirea livrărilor de bunuri utilizate exclusiv pentru o activitate scutită în temeiul printre altele al articolului 135 din această directivă, în cazul în care bunurile respective nu au făcut obiectul unui drept de deducere.
- 49 În cadrul articolului 136 litera (a) din Directiva TVA, termenul „utilizate” se raportează la faptul că un bun este destinat unei anumite utilizări, în speță să fie utilizat pentru nevoile unei activități care constă în realizarea de tranzacții de asigurare, astfel cum sunt definite la punctele 33 și 34 din prezenta hotărâre.
- 50 Or, nu aceasta este situația bunurilor pe care o întreprindere de asigurare le achiziționează cu ocazia unor accidente pe care le acoperă și pe care nu le afectează utilizării în cadrul activității sale de asigurare, ci revânzării către terți, în aceeași stare și fără să fi fost utilizate. Această din urmă împrejurare este de altfel suficientă pentru a stabili că asemenea bunuri nu prezintă interes în cadrul activității de asigurare menționate.
- 51 Prin urmare, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 136 litera (a) din Directiva TVA trebuie interpretat în sensul că operațiunile care constau, pentru o întreprindere de asigurare, în vânzarea către terți a unor epave de autovehicule avariate cu ocazia unor accidente acoperite de întreprinderea respectivă, pe care ea le-a achiziționat de la asigurații săi, nu intră în domeniul de aplicare al acestei dispoziții.

Cu privire la a treia întrebare

- 52 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă principiul neutralității fiscale inerent sistemului comun al TVA-ului trebuie interpretat în sensul că se opune faptului că nu sunt scutite operațiunile care constau, pentru o întreprindere de asigurare, în vânzarea către terți a unor epave de autovehicule avariate cu ocazia unor accidente acoperite de întreprinderea respectivă, pe care ea le-a achiziționat de la asigurații săi, atunci când aceste achiziții nu au dat naștere unui drept de deducere.
- 53 Principiul neutralității fiscale se reflectă în regimul deducerilor, regim care urmărește să degreveze în întregime întreprinzătorul de sarcina TVA-ului datorat sau achitat în cadrul tuturor activităților sale economice. Sistemul comun al TVA-ului garantează în consecință perfectă neutralitate în ceea ce privește sarcina fiscală corespunzătoare tuturor activităților economice, indiferent de scopurile sau de rezultatele acestor activități, cu condiția ca activitățile menționate să fie ele însele supuse TVA-ului (Hotărârea din 13 martie 2014, Malburg, C-204/13, EU:C:2014:147, punctul 41 și jurisprudența citată).
- 54 Deși, așa cum reiese din cuprinsul punctului 29 din prezenta hotărâre, interpretarea dispozițiilor Directivei TVA care prevăd scutiri trebuie să respecte cerințele principiului neutralității fiscale, acesta din urmă nu permite totuși să se extindă domeniul de aplicare al unei scutiri în lipsa unei

dispoziții neechivoce. Astfel, acest principiu nu este o normă de drept primar care poate determina validitatea unei scutiri, ci un principiu de interpretare, care trebuie aplicat în paralel cu principiul potrivit căruia scutirile sunt de strictă interpretare (Hotărârea din 19 iulie 2012, Deutsche Bank, C-44/11, EU:C:2012:484, punctul 45, și Hotărârea din 8 iulie 2021, Rádio Popular, C-695/19, EU:C:2021:549, punctul 44, precum și jurisprudența citată).

- 55 Excluderea unor operațiuni precum cele în discuție în litigiul principal din domeniul de aplicare al scutirilor prevăzute la articolul 135 alineatul (1) litera (a) și la articolul 136 litera (a) din Directiva TVA nu poate fi, așadar, repusă în discuție pentru motivul că ar fi contrară principiului neutralității fiscale.
- 56 Prin urmare, este necesar să se răspundă la a treia întrebare că principiul neutralității fiscale inerent sistemului comun al TVA-ului trebuie interpretat în sensul că nu se opune faptului că nu sunt scutite operațiunile care constau, pentru o întreprindere de asigurare, în vânzarea către terți a unor epave de autovehicule avariate cu ocazia unor accidente acoperite de întreprinderea respectivă, pe care ea le-a achiziționat de la asigurații săi, atunci când aceste achiziții nu au dat naștere unui drept de deducere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 57 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a noua) declară:

- 1) Articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată**

trebuie interpretat în sensul că

operațiunile care constau, pentru o întreprindere de asigurare, în vânzarea către terți a unor epave de autovehicule avariate cu ocazia unor accidente acoperite de întreprinderea respectivă, pe care ea le-a achiziționat de la asigurații săi, nu intră în domeniul de aplicare al acestei dispoziții.

- 2) Articolul 136 litera (a) din Directiva 2006/112**

trebuie interpretat în sensul că

operațiunile care constau, pentru o întreprindere de asigurare, în vânzarea către terți a unor epave de autovehicule avariate cu ocazia unor accidente acoperite de întreprinderea respectivă, pe care ea le-a achiziționat de la asigurații săi, nu intră în domeniul de aplicare al acestei dispoziții.

- 3) Principiul neutralității fiscale inerent sistemului comun al taxei pe valoarea adăugată**

trebuie interpretat în sensul că

nu se opune faptului că nu sunt scutite operațiunile care constau, pentru o întreprindere de asigurare, în vânzarea către terți a unor epave de autovehicule avariate cu ocazia unor accidente acoperite de întreprinderea respectivă, pe care ea le-a achiziționat de la asigurații săi, atunci când aceste achiziții nu au dat naștere unui drept de deducere.

Semnături